

Opinia Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa

COM(2008) 721 wersja ostateczna – 2008/0216 (CNS)

(2009/C 277/11)

Sprawozdawca: **Richard ADAMS**

Dnia 15 grudnia 2008 r. Komisja, działając na podstawie art. 37 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, postanowiła zasięgnąć opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawie

wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa

COM(2008) 721 wersja ostateczna – 2008/0216 (CNS).

Sekcja Rolnictwa, Rozwoju Wsi i Środowiska Naturalnego, której powierzono przygotowanie prac Komitetu w tej sprawie, przyjęła swoją opinię 17 kwietnia 2009 r. Sprawozdawcą był José María ESPUNY MOYANO.

Na 453. sesji plenarnej w dniach 13-14 maja 2009 r. (posiedzenie z 13 maja) Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny stosunkiem głosów 98 do 75 – 11 osób wstrzymało się od głosu – odrzucił opinię sekcji i przyjął następującą kontropinię przygotowaną przez Richarda ADAMSA:

1.1. Komitet popiera gruntowne zreformowanie przez Komisję systemu kontroli rybołówstwa, uznając je zarówno za kluczowy element wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb), jak i za wysoce adekwatną i pilną restrukturyzację, która podniesie efektywność WPRyb w kontekście proponowanej zasadniczej reformy.

1.2. EKES uważa, że obecny system kontroli rybołówstwa w UE boryka się z zasadniczymi problemami. Jest on nieskuteczny, kosztowny, złożony i nie pozwala uzyskać spodziewanych wyników. Mankamenty te mają poważne konsekwencje dla zrównoważenia zasobów rybnych, sektora gospodarki rybnej, regionów zależnych od rybołówstwa oraz dla środowiska. Komitet zauważa, że pogląd ten podziela także Komisja.

1.3. WPRyb doprowadziła w szczególności do reprezentowanej przez niektóre zainteresowane strony postawy zwlekania, unikania, niechętnego wdrażania lub nieprzestrzegania przepisów. Reforma systemu kontroli ma na celu zmianę tej antagonistycznej kultury nieprzestrzegania prawa. Odzwierciedla ona nowe podejście przedstawione w zielonej księdze w sprawie reformy wspólnej polityki rybołówstwa z kwietnia 2009 r., a tym samym stanowi sprawdzian gotowości zainteresowanych stron do zaangażowania się na rzecz zmian.

1.4. Ponad 75 % światowych zasobów ryb jest wyeksploatowane w pełni bądź nadmiernie eksploatowane. 80 % stad UE jest eksploatowane na poziomie powyżej maksymalnego zrównoważonego połowu (MSY).

1.5. Obecny system kontroli w UE jest nieadekwatny i osłabia wiarygodność podstawowych danych, na podstawie których formułowane są naukowe opinie. Z powodu niewiarygodnych danych utrzymują się poziomy połowu niezgodne ze zrównoważoną eksploatacją. Praktyki sprzeczne z prawem są trudne do wykrycia, a nałożone kary często dużo niższe niż potencjalne korzyści z przełowienia. Komisja nie dysponuje także wystarczającymi instrumentami prawnymi, co ogranicza jej zdolność do szybkiego i skutecznego reagowania w przypadku wykrycia problemów w funkcjonowaniu krajowych systemów kontroli. Jednocześnie nowe technologie oferują możliwości, które nie są w pełni wykorzystywane.

1.6. Komitet uważa, że nowy system ukształtowałby globalne i zintegrowane podejście do kontroli, uwzględniające wszystkie aspekty wspólnej polityki rybołówstwa oraz wszystkie elementy łańcucha połowu, wyładunku, transportu, przetwórstwa i wprowadzania do obrotu – od połowu do konsumenta.

1.7. Zdaniem Komitetu Komisja spełniła wymóg konsultacji z kluczowymi zainteresowanymi stronami, przeprowadziła gruntowną ocenę skutków i ma słuszość, naciskając na natychmiastową reformę i nieodkładanie działania do chwili, aż zostanie ustalona przyszłość wspólnej polityki rybołówstwa na okres po 2012 r.

Bruksela, 13 maja 2009 r.

Przewodniczący
Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Mario SEPI

ZAŁĄCZNIK

Poniższa opinia sekcji została odrzucona na rzecz przyjętej przez Zgromadzenie kontropinii, lecz uzyskała poparcie co najmniej jednej czwartej oddanych głosów:

1. Wnioski

1.1. Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny uznaje potrzebę uproszczenia systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa (WPRyb) i podziela zasady zaproponowanej reformy.

1.2. Niemniej jednak Komitet uważa, że nie jest to najodpowiedniejsza chwila do tego rodzaju działań, ponieważ właśnie rozpoczęła się debata w sprawie przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa po roku 2012 i jest bardzo prawdopodobne, że w polityce tej dokonają się zmiany, które będą miały istotny wpływ na system kontroli. Dlatego też EKES zaleca, aby najpierw przeprowadzić szczegółową analizę podstawowych elementów WPRyb i różnych stosowanych modeli zarządzania, a następnie na ich podstawie opracować nowe środki kontroli.

1.3. Komitet wyraża ubolewanie, że Komisja, dążąc do szybkiego rozpoczęcia reformy, nie przeprowadziła wcześniej w należyty sposób niezbędnych konsultacji z różnymi zainteresowanymi stronami. EKES uważa, że powodzenie reformy zależy od większego zaangażowania zainteresowanych podmiotów gospodarczych i społecznych.

1.4. Komitet sądzi ponadto, że w porównaniu z obecną sytuacją proponowane we wniosku zmiany w mechanizmach kontroli zwiększają liczbę obowiązków ciążących na statkach i organach administracji odpowiedzialnych za rybołówstwo, zamiast w znacznym stopniu upraszczać system kontroli, i w związku z tym zaleca wprowadzenie odpowiedniego okresu przejściowego.

1.5. EKES uważa, że konsekwencje społeczno-ekonomiczne proponowanych środków nie zostały odpowiednio ocenione.

1.6. W celu ułatwienia przestrzegania przepisów, EKES zwraca się do Komisji o opublikowanie załącznika, w którym zostaną wyszczególnione różne terminy i zobowiązania dla każdego typu statku.

1.7. Jeśli chodzi o specjalistyczne problemy techniczne, EKES apeluje do Komisji, Rady i Parlamentu Europejskiego, aby uwzględniły komentarze zawarte w uwagach szczegółowych.

2. Wprowadzenie

2.1. Dnia 14 listopada 2008 r. Komisja Europejska opublikowała trzy dokumenty dotyczące reformy systemu kontroli wspólnej polityki rybołówstwa: komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, wniosek dotyczący rozporządzenia ⁽²⁾ oraz ocenę skutków ⁽³⁾.

2.2. Komisja uważa, że system kontroli ustanowiony w 2002 r. przejawia poważne niedostatki, które zagrażają jego ogólnej skuteczności, jest nieskuteczny, kosztowny, skomplikowany i nie przynosi pożądanych rezultatów. Dlatego też proponuje zreformowanie w znacznym stopniu systemu kontroli WPRyb.

2.3. Zdaniem Komisji, głównym celem reformy jest ustanowienie wspólnotowego systemu inspekcji, monitorowania, nadzoru i egzekwowania przepisów, który zapewni odpowiednie warunki dla skutecznego wdrażania norm WPRyb.

2.3.1. Mówiąc konkretniej, Komisja ocenia, że proponowana przez nią reforma ma poprawić obecną sytuację poprzez:

- *uproszczenie ram prawnych*: wniosek ustanawia pewne wspólne standardy kontroli w odniesieniu do wszystkich norm WPRyb. Zawiera jedynie podstawowe zasady, natomiast szczegóły zostaną uregulowane w jednym rozporządzeniu wykonawczym;
- *rozszerzenie zakresu kontroli*: wniosek obejmuje dziedziny do tej pory pomijane (transport, rynki, identyfikowalność) oraz uwzględniła te obszary, w których zwiększyła się potrzeba kontroli (odrzuty, rybołówstwo rekreacyjne, morskie obszary chronione);

⁽¹⁾ COM(2008) 718 wersja ostateczna.

⁽²⁾ COM(2008) 721 wersja ostateczna.

⁽³⁾ SEC(2008) 2760.

- *ustanowienie równych warunków w zakresie kontroli*: wprowadzenie zharmonizowanych procedur inspekcji oraz zharmonizowanych systemów kar o odstrasżającym charakterze zagwarantuje sprawiedliwe traktowanie rybaków, niezależnie od miejsca dokonywania połowów, i zwiększy zaufanie do całego systemu;
- *racjonalizacja ukierunkowania kontroli i inspekcji*: systematyczne zarządzanie ryzykiem pozwoli państwom członkowskim i Komisji skoncentrować środki kontroli w tych obszarach, gdzie ryzyko naruszeń jest większe;
- *zmniejszenie obciążeń administracyjnych*;
- *skuteczniejsze zastosowanie norm wspólnej polityki rybołówstwa*: Komisja rozwinie podejście oparte na makrozarządzaniu i skoncentruje się na kontroli i weryfikacji przestrzegania przepisów przez państwa członkowskie.

2.4. Wniosek dotyczący rozporządzenia stanowi uzupełnienie rozporządzenia w sprawie eliminacji nielegalnych, nieraportowanych i nieuregulowanych połowów ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia dotyczącego upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty ⁽⁵⁾. Te trzy rozporządzenia będą stanowić nowe ramy kontroli.

2.5. Komisja zakłada, że nowe rozporządzenie zacznie obowiązywać od dnia 1 stycznia 2010 r.

3. Uwagi ogólne

3.1. EKES przyznaje, że powodzenie wspólnej polityki rybołówstwa wymaga wprowadzenia skutecznego, globalnego, zintegrowanego i niedyskryminacyjnego systemu kontroli „od łowiska do półmiska”, który pozwoli zapewnić zrównoważoną eksploatację żywych zasobów wodnych.

3.2. Komitet uważa także, iż konieczne jest zreformowanie wspólnotowego systemu kontroli celem udoskonalenia obecnego systemu. Podziela również ogólne zasady, na których opiera się wniosek.

3.3. Pomimo to EKES sądzi, że należy się poważnie zastanowić, czy właściwe jest przeprowadzanie tak ważnej reformy akurat w tym momencie. W 2008 r. Komisja rozpoczęła debatę w sprawie przyszłości wspólnej polityki rybołówstwa po roku 2012. W najbliższych latach zostaną zrewidowane podstawowe elementy tej polityki. EKES uważa, że reforma systemu kontroli powinna zostać podporządkowana zawartości nowej WPRyb.

3.4. Głównymi instrumentami zarządzania rybołówstwem w obecnej wspólnej polityce rybołówstwa jest system TAC ⁽⁶⁾ oraz kwoty. System ten jest kwestionowany przez różne środowiska ⁽⁷⁾. Ponieważ jednym z zasadniczych celów obecnego rozporządzenia jest zagwarantowanie przestrzegania TAC i kwot przydzielonych państwom członkowskim a instytucje uznały, że system ten wymaga wyraźnej poprawy, właściwsze wydaje się zreformowanie tych systemów zarządzania przed zreformowaniem systemu kontroli. EKES zaleca, aby najpierw przeprowadzić ścisły i dogłębny przegląd podstawowych elementów wspólnej polityki rybołówstwa oraz analizę różnych stosowanych modeli zarządzania, a dopiero do nich dostosować nowe środki kontroli.

3.5. Komitet wyraża ubolewanie, że Komisja w tym samym czasie przedstawiła pakiet legislacyjny, tj. komunikat, wniosek dotyczący rozporządzenia i ocenę skutków. Zazwyczaj Komisja przedstawia najpierw komunikat, który może być wykorzystany jako wytyczne do debaty nad wnioskiem. EKES uważa, że do powodzenia reformy niezbędne jest zaangażowanie zainteresowanych podmiotów gospodarczych i przeprowadzenie z nimi dogłębnej dyskusji. Reformy na taką skalę, o jakiej mówi wniosek, nie można przeprowadzać lekkomyślnie.

3.6. Wniosek dotyczący rozporządzenia w znacznym stopniu zwiększa liczbę obowiązków statków i organów administracji odpowiedzialnych za rybołówstwo. EKES uważa, że ta sytuacja może spowodować poważne problemy praktyczne, gdyż ani państwa członkowskie, ani Komisja nie dysponują wystarczającą strukturą i personelem, aby zbierać i przetwarzać wszystkie informacje przewidziane we wniosku. Zwiększają się także obowiązki podmiotów gospodarczych. Komitet jest zdania, że w epoce kryzysu nie należy zwiększać obciążeń administracyjnych państw członkowskich i podmiotów gospodarczych, ponieważ skutki takiego kroku mogą być bardzo niekorzystne zarówno dla przedsiębiorstw, jak i dla zatrudnienia, zwłaszcza w przypadku floty złożonej ze statków o długości od 10 do 15 metrów.

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1005/2008 z dnia 29 września 2008 r. ustanawiające wspólnotowy system zapobiegania nielegalnym, nieraportowanym i nieuregulowanym połowom oraz ich powstrzymywania i eliminowania (Dz.U. L 286 z 29.10.2008).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1006/2008 z dnia 29 września 2008 r. dotyczące upoważnień do prowadzenia działalności połowowej przez wspólnotowe statki rybackie poza wodami terytorialnymi Wspólnoty oraz wstępu statków państw trzecich na wody terytorialne Wspólnoty (Dz.U. L 286 z 29.10.2008).

⁽⁶⁾ Całkowity dopuszczalny połów.

⁽⁷⁾ Specjalne sprawozdanie nr 7/2007 Trybunału Obrachunkowego UE.

3.7. EKES sądzi, że proces upraszczania powinien odbywać się stopniowo, z powodu złożoności jego analizy i późniejszego zastosowania, wysokich kosztów gospodarczych wprowadzanych systemów oraz ze względu na początkowy brak doświadczenia i dezorientację. Proponowane zmiany są wyczerpujące i zdaniem Komitetu potrzebna jest bardziej dogłębna i dłuższa debata. Dlatego też Komitet stwierdza, że w celu dopasowania się do zmian, które w końcu zostaną wprowadzone w przepisach dotyczących kontroli, należy przewidzieć w art. 16 odpowiedni okres przejściowy.

3.8. EKES uważa, że filozofia przestrzegania przepisów powinna opierać się na współpracy, zrozumieniu i gotowości zainteresowanych stron, a nie na zwiększaniu liczby środków oraz procedur kontrolnych i karnych. Zainteresowanym podmiotom łatwiej jest przestrzegać prostych i łatwych do zrozumienia przepisów.

3.9. Komisja domaga się większych kompetencji w dziedzinie kontroli. Komitet uważa, że należy mieć na względzie zachowanie równowagi między Radą i Komisją, aby w przyszłości uniknąć sporów o kompetencje.

3.10. EKES stwierdza, że w rozporządzeniu należy rozważyć możliwość zagospodarowania niewykorzystanych nadwyżek kwot połowowych i zaoferowania ich innym państwom członkowskim celem zwiększenia rentowności ich sektorów rybołówstwa.

4. Uwagi szczegółowe

4.1. Zdaniem Komitetu upoważnienie do połowów wydawane statkowi wspólnotowemu nie powinno ograniczać się do wód Wspólnoty, dlatego też proponuje usunięcie w art. 4 ust. 8 nawiązania „na wodach Wspólnoty ogólnie”.

4.2. Jeśli chodzi o art. 4 ust. 10, EKES uważa, że definicja „morskiego obszaru chronionego” w odniesieniu do obszarów znajdujących się w obrębie wód Wspólnoty i mających pewne konsekwencje dla działalności połowowej powinna obejmować wspólnotową procedurę jego utworzenia, wykorzystania, kontroli i monitorowania.

4.3. Artykuł 4 ust. 17 ustanawia definicję „przetwórstwa”, z uwzględnieniem czyszczenia i patroszenia, chłodzenia i mrożenia. Zdaniem Komitetu definicja przetwórstwa powinna być związana ze zmianą cech organoleptycznych zasobów morskich, a nie z procesami związanymi z konserwowaniem produktu, mającymi zapewnić ofertę produktów rybołówstwa i większe gwarancje sanitarne dla konsumentów, dlatego też proponuje usunięcie takich działań z definicji przetwórstwa.

4.4. EKES uważa, że w art. 7 lit. f) powinna się znaleźć wzmianka o „obszarach pełnomorskich” nieobjętych kompetencjami regionalnej organizacji ds. zarządzania rybołówstwem.

4.5. Komitet uważa, że nie należy wymagać, aby floty złożone ze statków o długości całkowitej między 10 i 15 metrów dysponowały przewidzianym w art. 9 systemem monitorowania statków przy pomocy urządzenia pozwalającego na ich automatyczne wykrywanie i identyfikację dzięki przesyłaniu w regularnych odstępach czasu danych dotyczących pozycji. Ze względu na ich cechy działalność połowowa tych flot jest ograniczona i dotyczy obszarów przybrzeżnych, które łatwo poddać kontroli. Z drugiej strony, koszty poniesione z tytułu wprowadzenia systemu będą niewspółmiernie duże dla tego segmentu floty rybackiej, złożonego z wielu małych i średnich przedsiębiorstw zapewniających wysoki poziom zatrudnienia.

4.6. EKES jest zdania, że wymogi art. 14 dotyczące prowadzenia dziennika połowowego przez statki wspólnotowe są wygórowane, powodują nadmierne obciążenia biurokratyczne związane z kontrolą i powinny dotyczyć wyłącznie łowisk, dla których jest to należycie uzasadnione.

4.6.1. Ustęp 1 przedmiotowego artykułu stanowi, że do dziennika połowowego są wpisywane odrzucone do morza ilości każdego gatunku. Komitet uważa, że wpisy dotyczące przedmiotowych odrzutów powinny być dokonywane począwszy od pewnej określonej ilości, na przykład 50 kg.

4.6.2. Artykuł 14 ust. 3 stanowi, że dopuszczalny margines tolerancji w wartościach szacunkowych zapisanych w dzienniku połowowym, dotyczących wyrażonych w kg ilości ryb zatrzymanych na statku, wynosi 5 %. Zdaniem Komitetu już teraz trudno jest przestrzegać obecnej wartości, ustalonej na poziomie 8 % w przypadku najbardziej rygorystycznych planów odbudowy. Nadmierne obciążenia biurokratyczne, spowodowane zbyt niskim marginesem tolerancji, oraz komplikacje, jakie spowodują one dla rybaków, którzy nie będą mogli dostosować się do nich i wobec których wszczynana będzie duża liczba postępowań karnych, są sprzeczne z celem polegającym na uproszczeniu systemów kontroli; w związku z tym Komitet odradza jego zastosowanie.

4.6.3. EKES uważa, że współczynniki przeliczeniowe ustalone w celu przeliczania masy magazynowanych ryb na masę ryb przetworzonych, które w poszczególnych państwach członkowskich są różne i które mają wpływ na obliczanie połowów każdego kraju, nie tylko powinny być ustalane w oparciu o średni rachunek arytmetyczny wartości stosowanych w państwach członkowskich, ale powinny także uwzględniać odrębności i szczególne cechy każdego rodzaju działalności połowowej. Z drugiej strony należy mieć na uwadze skutki zmiany krajowych współczynników przeliczeniowych na wspólnotowe dla zasady względnej stabilności.

4.7. W rozporządzeniu dotyczącym stosowania elektronicznych dzienników połowowych⁽⁸⁾ nie mówi się, że środek ten ma zastosowanie do statków o całkowitej długości mniejszej niż 15 metrów. EKES uważa, że nie powinien on dotyczyć statków o całkowitej długości od 10 do 15 metrów do czasu, gdy władze państwa członkowskich nie dokonają oceny funkcjonowania i konsekwencji jego stosowania w odniesieniu do statków o długości powyżej 15 metrów oraz zanim nie zdobędzie się doświadczeń praktycznych. Należy przypomnieć, że obowiązek prowadzenia dziennika połowowego w postaci elektronicznej będzie miał zastosowanie dopiero od 1 stycznia 2010 r. do statków o długości powyżej 24 metrów, a od 1 lipca 2011 r. do statków o długości powyżej 15 metrów. Jednocześnie art. 15 wniosku nie przewiduje odstępstw dotyczących prowadzenia dzienników elektronicznych w przypadku statków o długości powyżej 15 metrów, w związku z czym Komitet zwraca się o zapewnienie spójności między obydwoma zapisami.

4.8. Zdaniem EKES-u uprzednie powiadomienie przewidziane w art. 17 powinno mieć miejsce wyłącznie w tych przypadkach, gdy jest ono uzasadnione, tak jak ma to miejsce obecnie, kiedy wymóg ten dotyczy jedynie statków posiadających na pokładzie złowione ilości gatunków objętych planami odbudowy, co pozwala uniknąć dodatkowych obciążeń biurokratycznych, które często nie wnoszą żadnych pozytywnych informacji, jak np. w wypadku ilości zerowych. Komitet uważa, że powiadomienie o złowionych ilościach powinno być oparte na minimalnej ilości reprezentatywnej.

4.9. Komitet sądzi, że uprzednie powiadomienie powinno być zawsze kierowane przez kapitanów statków rybackich lub ich przedstawicieli do państwa bandery, a nie do państw nadbrzeżnych lub państw miejsca wyładunku. W rzeczywistości zawiadomienie powinno być kierowane ze statku do centrum łączności państwa bandery, a centrum łączności powinno przekazać informację pozostałym państwom członkowskim⁽⁹⁾.

4.10. EKES uważa, że przewidziany w art. 18 zakaz przeładunków na morzu może spowodować poważne problemy w wypadku niektórych metod połowowych, ponieważ negatywnie wpłynie na efektywność ekonomiczną zainteresowanych flot rybackich. Oprócz tego, zakaz przeładunku ryb celem ich późniejszego przetworzenia i mrożenia na morzu lub blisko obszarów połowowych może zagrozić jakości ryb przeznaczonych do spożycia.

4.11. Jeśli chodzi o art. 2,1 EKES jest zdania, że wyznaczony termin dwóch godzin od wyładunku na przekazanie drogą elektroniczną danych zawartych w deklaracji wyładunkowej jest zbyt krótki i może powodować trudności z przestrzeganiem. Dlatego też Komitet proponuje termin 24-godzinny, mając na uwadze, że obecnie wynosi on 48 godzin.

4.12. Komitet uważa, że art. 28 powinien ustanawiać niezbędne procedury, by inne państwa członkowskie mogły na określonych warunkach skorzystać z nadwyżki kwot państwa członkowskiego, które nie będzie w stanie ich wykorzystać, lub aby kwota przydzielona danemu państwu członkowskiemu mogła być przeniesiona na rok następny. A zatem, jeśli chodzi o środki naprawcze, to rekompensata dla państwa członkowskiego za wstrzymanie połowów powinna zostać dokonana przy pomocy mechanizmów szybkich i łatwych w zastosowaniu.

4.13. EKES jest zdania, że art. 33 może powodować problemy dla określonych flot, które dokonują połowów małych gatunków pelagicznych i przeładowują złowione ilości w porcie, by przetworzyć je później na statkach-zamrażalniach. Może zatem mieć negatywny wpływ na te floty, które należą do jednego państwa członkowskiego a wyładowują złowione ilości w innym państwie w celu ich przetransportowania ciężarówkami do portów kolejnego państwa członkowskiego, gdzie staną one ostatecznie wprowadzone do obrotu.

4.14. W odniesieniu do przewidzianego w art. 35 sztatuowania gatunków objętych planem odbudowy, EKES popiera rozwiązanie, aby były one magazynowane w innych pojemnikach niż reszta produktów rybołówstwa, ale uważa, iż sztatuowanie ich oddzielnie nie oznacza lepszej kontroli połowów, ponieważ pojemniki zawierające gatunki objęte planem wieloletnim są i tak stosownie oznaczone znakiem zawierającym kod FAO dla danego gatunku.

4.15. Jeśli chodzi o rejestrowanie odrzutów, którego dotyczy art. 41, Komitet sądzi, że jest ono konieczne w celu ochrony zasobów i poprawy jakości ocen naukowych, zwłaszcza w przypadku łowisk mieszanych. Komitet zaleca zmniejszenie ilości odrzutów jako podstawy zrównoważonego rozwoju. Niemniej jednak uważa, że wymogi dotyczące rejestru odrzutów są nadmierne i nie do pogodzenia z samą działalnością połowową, gdyż powodują nadmiar pracy, który może zagrozić bezpieczeństwu statku, zdrowiu rybaków lub warunkom higienicznym. Oprócz tego określenie „niezwłocznie” jest niezbyt jasne i stwarza niepewność prawną.

4.16. W odniesieniu do doraźnego zamykania łowisk, którego dotyczą art. 43-46, Komitet jest zdania, że chodzi o delikatny środek i jego wprowadzenie wymaga szczegółowej oceny. Zważywszy, że wniosek dotyczący rozporządzenia w sprawie środków technicznych⁽¹⁰⁾ ustanawia szczegółowe ramy prawne, EKES uważa, że logiczniej będzie poczekać na zakończenie jego analizy. W każdym razie mechanizmy zamykania i ponownego otwierania łowisk powinny być sprawne i łatwe w stosowaniu. W tym względzie Komitet jest zdania, że ustanowiona procedura ponownego otwarcia pewnych tymczasowo zamkniętych obszarów przy udziale obserwatora naukowego znajdującego się na pokładzie jest trudna do zrealizowania, jeśli chce się ją przeprowadzić na tyle sprawnie, aby nie przyczynić rybakom niepotrzebnych szkód.

⁽⁸⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1966/2006 z dnia 21 grudnia 2006 r. w sprawie elektronicznej rejestracji i raportowania działalności połowowej oraz w sprawie środków teledetekcji, Dz.U. L 409 z 30.12.2006.

⁽⁹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1077/2008 z dnia 3 listopada 2008 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (WE) nr 1966/2008, Dz.U. L 295 z 4.11.2008.

⁽¹⁰⁾ Wniosek w sprawie rozporządzenia Rady dotyczącego ochrony zasobów rybnych poprzez środki techniczne, COM(2008) 324 wersja ostateczna.

4.17. Komitet uważa za nierozsądne, że art. 47 ust. 3 stanowi, iż połowy w ramach rybołówstwa rekreacyjnego gatunków objętych planem wieloletnim wliczane są do odpowiednich kwot państwa członkowskiego bandery, ponieważ szkodzi to działalności rybaków zawodowych, którzy żyją z połowów. Oprócz tego Komitet sądzi, że rybołówstwo rekreacyjne powinno być odpowiednio uregulowane i kontrolowane we wszystkich państwach członkowskich celem ochrony zasobów rybnych.

4.18. Artykuł 84 wprowadza system punktów karnych, naliczanych rybakom za naruszenia przepisów wspólnej polityki rybołówstwa. Komitet uważa, że jest on nieodpowiedni z dwóch powodów: ze względu na swój dyskryminacyjny charakter wobec flot rybackich z krajów trzecich, które nie byłyby nim objęte, a które zapewniają Europie ponad 60 % wewnętrznego spożycia, oraz ze względu na minimalne uwzględnienie zasady proporcjonalności, jako że proponuje się cofnięcie licencji połowowej, co prowadziłoby do zamknięcia danego przedsiębiorstwa rybackiego i utraty miejsc pracy.

4.19. Komitet uważa za przesadne środki finansowe przewidziane w art. 95. W rzeczywistości zawieszenie i anulowanie wspólnotowej pomocy finansowej dla państwa członkowskiego z tego powodu, że ma ono trudności z wypełnieniem zobowiązań przewidzianych w rozporządzeniu, miałyby poważne konsekwencje dla podmiotów działających w sektorze rybołówstwa, które zostałyby w ten sposób ukarane.

4.20. Artykuł 96 przewiduje zamykanie łowisk z powodu nieprzestrzegania przez państwa członkowskie celów wspólnej polityki rybołówstwa. Komitet uważa, że tekst tego artykułu został zredagowany w sposób bardzo ogólnikowy, co może wprowadzać w błąd. Zdaniem EKES-u zamykanie łowisk powinno mieć miejsce w wyjątkowych przypadkach i wyłącznie z uzasadnionych i potwierdzonych przyczyn. Należy wyraźnie określić granice stosowania tego środka.

4.21. Komitet wyraża zaniepokojenie trudnościami z zagwarantowaniem zachowania poufności i tajemnicy zawodowej lub handlowej ze względu na liczbę przekazów elektronicznych oraz nadawców i odbiorców informacji, a także mnogość niezbędnych instrumentów komunikacji, pozycjonowania i identyfikacji.

Wynik głosowania	Za: 75	Przeciw: 98	Wstrzymało się: 11
-------------------------	--------	-------------	--------------------